

RÅDETS DIREKTIV

af 16. juni 1975

om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed
som læge

(75/363/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE
FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, artikel 57, artikel 66 og artikel 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet⁽¹⁾,

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg⁽²⁾, og

ud fra følgende betragtninger:

Ved gennemførelsen af den gensidige anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser som foreskrevet i Rådets direktiv 75/362/EØF af 16. juni 1975 om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser⁽³⁾, gør sammenlignelige uddannelser i medlemsstaterne det muligt at begrænse samordningen på dette område til at omfatte et krav om overholdelse af mindstenormer og i øvrigt overlade det til medlemsstaterne frit at tilrettelægge deres undervisning;

med henblik på gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, og for at sætte samtlige udøvere af erhvervet, som er statsborgere i medlemsstaterne, på nogenlunde lige fod inden for Fællesskabet, har en vis samordning af uddannelsesbetingelserne for speciallæger vist sig at være nødvendig; der bør derfor fastsættes visse minimumskriterier både for adgangen til speciallægeuddannelsen, dennes minimumsvarighed, undervisningsformen og stedet, hvor denne skal finde sted, samt for det tilsyn, den skal undergives; disse kriterier vedrører kun specialer, der er fælles for alle medlemsstaterne eller for to eller flere medlemsstater;

den samordning af udøvelsesbetingelserne, der fastsættes i dette direktiv, udelukker for så vidt ikke en senere samordning;

hvad angår den samordning af uddannelsen, som fastsættes i dette direktiv, er der for øjeblikket i størstedelen af medlemsstaterne ingen forskel på uddannelsen af læger, der ønsker at udøve deres virksomhed som lønmodtagere, og uddannelsen af læger, der ønsker at virke som selvstændige; det synes derfor nødvendigt for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for erhvervets udøvere i Fællesskabet at udstrække anvendelsen af dette direktiv til læger, der er lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

Artikel 1

1. Medlemsstaterne gør adgangen til at optage og udøve virksomhed som læge betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for læger som omhandlet i artikel 3 i direktiv 75/362/EØF, som yder garanti for, at den pågældende gennem hele sin uddannelse har erhvervet:

- a) fyldestgørende kendskab til de videnskaber, som lægegerningen bygger på, samt en god forståelse af videnskabelig metode, herunder principperne for måling af biologiske funktioner, vurdering af videnskabeligt fastlagte kendsgerninger og en bedømmelse af oplysningerne;
- b) fyldestgørende kendskab til raske og syge menneskers opbygning, funktion og adfærd, samt til forbindelserne mellem menneskets sundhedstilstand og dets fysiske og sociale miljø;
- c) fyldestgørende kendskab til kliniske discipliner og behandlinger, som giver den pågældende et sammenhængende billede af de mentale og fysiske sygdomme, af lægegerningen set ud fra den profylaktiske, den diagnostiske og den terapeutiske synsvinkel, og af den menneskelige forplantning;
- d) fyldestgørende klinisk erfaring på sygehuse under passende tilsyn.

2. Den samlede medicinske uddannelse omfatter mindst seks års studier eller 5 500 timers teoretisk og praktisk undervisning ved et universitet eller under tilsyn af et universitet.

(1) EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 19.

(2) EFT nr. C 36 af 28. 3. 1970, s. 19.

(3) Se side 1 i denne Tidende.